

ze kreunt en gaat verliggen. Ik deins achteruit, vlucht snel de gang op, op zoek naar de verpleegster. In de lange ziekenhuisgang is er niemand te bekennen, dus loop ik naar hun kantoortje.

“Wat is er aan de hand?” vraag ik onzeker. “Mijn zus bloedt uit haar neus en ze lijkt buiten kennis.”

“Tja, het gaat helemaal niet goed.”

“Wat bedoelt u precies, het gaat niet goed? Wat gebeurt er?”

“Uw zuster is er slecht aan toe, ze heeft pijn.”

“Nee hè, dat kan ik ook nog wel zien! Maar wat is er met haar aan de hand? Wat is de prognose? Kunt u niet iets doen tegen de pijn, een injectie of zo? Ze hoeft toch niet zo te lijden.”

“De dokter heeft haar vanmorgen al een injectie gegeven, meer kunnen we nu niet doen.” zegt ze nogal afgemeten.

Ik ga terug naar haar kamer en trek een stoel naar het bed. Ik zit nog maar net of Hermien begint opnieuw te kreunen en draait zich op haar zij. Ze wordt erg onrustig en blijft draaien. Ik kan het niet aanzien en veer meteen weer overcind. Loop op en neer door de kamer. Bij elke kreun of beweging slaat de paniek door mijn lijf. Ik houd het niet meer uit en vlucht opnieuw de gang op.

Als ik de verpleegster weer in het oog krijg ren ik naar haar toe en smeeek haar Hermien nog iets extra's tegen de pijn te geven. Dit kan toch zo niet!

“Dat mag ik niet doen.” Haar toon klinkt alsof ze met een zeurend kind te maken heeft.

“Waarom niet?”

“Dat zou fataal zijn!” Ze slaakt een diepe zucht.

“En als u het niet doet?” vraag ik gespannen. “Wordt ze dan weer beter?”

“Nee. Ze is stervende. U kunt maar beter de familie inlichten.” Ze kijkt me strak aan.

Ik verstijf, dat zegt ze zomaar even tussen neus en lippen door. Ze loopt al richting de verpleegpost. Ik haast me achter haar aan.

“Hoeveel tijd heeft ze nog?”

Ze blijft staan en draait zich naar mij toe.

“Een paar uur, schat ik, de dokter is een uur geleden langs geweest. Hij denkt dat ze de nacht niet haalt.” Haar stem klinkt wat milder.

“Wat maakt het dan nog uit?” schreeuw ik, “dan kan die ene injectie toch geen kwaad meer? Die pijn is onverdraaglijk, doe daar dan iets aan!”

Ik smeeek het bijna, al word ik steeds pissiger.

De verpleegster kijkt me vorsend aan. Ik slik, mijn tong blijft aan mijn gehemelte plakken, mijn huid trekt strak.

“Mevrouw! U bent hier in een katholiek ziekenhuis, wij doen niet aan euthanasie! Ik mág haar niet nog een injectie toedienen,” herhaalt ze, “maar we zullen er alles aan doen om het voor haar zo comfortabel mogelijk te maken.”

“Jezus Christus we leven in 1980! Wat nou euthanasie, ze gaat tóch dood, zegt u, dus wat maakt het dan nog uit?”

“Mevrouw het spijt me, ik kan u niet helpen,” zegt ze bits, terwijl ze zich omdraait en naar het verpleegkantoorje terugloopt. “Als u gebruik wilt maken van de telefoon om uw familie te bellen, dan komt u maar mee. Daar kunt u rustig iedereen bellen. Ze is toch getrouwd? Misschien is het goed om haar man nu te bellen.”

Ze hebben dus nog niemand ingelicht, ook al weten ze dat ze over een paar uur waarschijnlijk dood zal zijn. Die gedachte doet de woede nog verder in me oplaaien; dat mag ik nu gaan doen.

Ze pakt mijn arm stevig vast en trekt me mee in de richting van het kantoorje. Vraagt een andere verpleegster even naar buiten te gaan, zodat ik in alle rust kan telefoneren. Ik zit te trillen en heb het ijskoud. Ze vraagt me dan, op een iets vriendelijker toon, of ik een kopje koffie zou lusten en als ik knik loopt ook zij het kantoorje uit, nadat ze me een telefoongids heeft toegeschoven.

Ik zoek het nummer van Hermiens man en begin te draaien. De telefoon gaat over, maar er neemt niemand op.

Waar zit die vent nou, hoe kan ie nou niet opnemen, dat is toch niet voor te stellen? Ik wacht tot de telefoon overgaat op de bezettoon en probeer het opnieuw met hetzelfde resultaat.

Ondertussen komt de verpleegster terug met een kopje koffie.

“Wilt u iets eten? Ik kan zo een boterhammetje uit de keuken laten komen,” biedt ze aan. Ik moet toegeven dat ik bewondering heb voor haar zelfbeheersing.

“Ik heb geen honger, dank u wel. En mijn excuus voor daarnet.”

Ik bel An en doe verslag, ze moet nog een tijdje op Pien blijven passen, ik kan nu niet weggaan.

An is ook al flink chagrijnig.

“Hoe laat denk je terug te zijn? Pienie is de hele tijd aan het huilen.”

An krijgt haar niet stil, wat ze ook probeert. Dat ken ik van Pienie. Zodra een vreemde haar oppakt begint ze te huilen. Als ik haar overneem is ze

meteen stil. De oppas kampt met hetzelfde probleem. Ik zeg dat ik het echt heel vervelend vind.

“Ik wacht tot Bert gearriveerd is, dan kom ik zo snel mogelijk naar je toe. Misschien kun jij de rest van de familie bellen, dan kan ik bij Hermien blijven. Ik kan toch niet weggaan en haar alleen dood laten gaan. Dat doe je toch niet?”

Hier heeft An niet van terug, ze stemt met de nodige tegenzin in.

“Waar blijft die man?” mompel ik zachtjes in mezelf, als ik het nummer van Bert nog een keer draai. Eindelijk krijg ik zijn moeder aan de lijn, ik zeg haar dat Bert onmiddellijk naar het ziekenhuis moet komen. Het gaat niet goed. Ik moet het drie keer in de hoorn schreeuwen, want zijn moeder is zo doof als een kwartel en reageert verward. Bert is niet thuis, ze weet niet waar hij uithangt. Hij is met Louis, mijn broer, op stap.

Ze zitten doodleuk in de kroeg terwijl Hermien hier dood ligt te gaan! Hoe halen ze het in hun hoofd?

Ik ben ziedend, tegelijkertijd merk ik dat er een enorme vermoeidheid over me heen komt.

“Als ze thuiskomen, zal ik hen direct naar het ziekenhuis sturen,” zegt ze nog.

Ik groet haar, gooi de hoorn op de haak en sta op. Ik moet terug naar Hermien. Ze ligt er nog steeds hetzelfde bij, alleen druppelt het bloed nu sneller uit haar neus.

Ik ga niet op de stoel zitten, klaar om elk moment de kamer weer uit te rennen zo gauw Hermien beweegt of begint te kreunen. Aan zo’n sterfensbegeleidster heeft ze ook niet veel, denk ik bij mezelf.

Na zeven uur heen en weer lopen zie ik eindelijk Bert de gang op komen, met in zijn kielzog Louis. Ze kijken ongerust en ik licht ze kort in. Bert betreedt de kamer, hij ruikt naar alcohol. Hij gaat op de stoel naast het bed zitten, buigt zich over Hermien en begint te huilen. Louis staat aan de andere kant, hij kijkt van mij naar Hermien, ook hij begint te huilen. Als we even hebben bijgepraat over hoe het vandaag allemaal verliep, zeg ik dat ik naar An en Pienie moet, die zitten al de hele dag op mij te wachten. We houden telefonisch wel contact.

Louis loopt mee de gang op, hij brengt me naar de uitgang, waar ik buiten op de bus naar An moet wachten. Geeft me een zoen op mijn wang en zegt dat ik het goed heb gedaan vandaag. Het spijt hem dat het zo lang geduurd heeft voor zij kwamen.

“Zeven uur, ik heb daar zeven uur alleen gezeten! Ik wist me geen raad,